Kaikkien maakuntien isänmaalliset kansalaiset, yhtykää!

Aseet pois! Eli miten Etelä-Pohjanmaan miehet noin vuosi sitten suhtautuivat maansa häpäisijään.

SINIMUSTA

Lapuanhenkinen viikkojulkaisu **Päätoimittaja: Heikki Asunta**

Lapua, Vappuna 1931. Hinta 3:— **N:o 9.**

Lippu kunniaan!

Sisäministerin tunnettu kiertokirje maaherroille on osoittautunut mittariksi, joka surullisen selvästi näyttää, miten paljon sosialistiemme itsekehuskelulla alleviivatussa laillisen yhteiskuntajärjestyksen kunnioittamisessa oikeastaan on perää. Sisäministerin kanta vappukulkueitten liputuskysymyksessä on ilmeisen oikeudenmukainen ja suora. Maan lipun kunnioittaminen on kaikissa maissa kaikkien kansalaisten ehdoton velvollisuus ja sen häpäiseminen rikos, johon tekee itsensä syypääksi vain hulikaani, holtiton raukka, jolla ei ole kunnioitusta mitään eikä ketään kohtaan. Sivistysvaltioissa tekee lipulle kunniaa niin työmies kuin herrakin, eikä kenenkään päähän voi pälkähtääkään, että tuo teko millään tavoin olisi vaarantanut hänen yhteiskunnallisia pyrkimyksiään tai tehnyt häntä itseään — naurunalaiseksi. Lippu on kertakaikkiaan kansallinen tunnus, symbooli, joka ilmentää sen sisäisen rakenteen, sen menneisyyden ja tulevaisuuden, tunnus, jonka alle kansa kokoontuu silloin, kun sen on yhteisvoimin ratkaistava yhteisiä kysymyksiänsä. Lipun kunnioittaminen kuuluu sivistyneen kansalaisen ensimmäisiin suuriin velvollisuuksiin, joita kenelläkään ei ole oikeus laiminlyödä.

Toisin näyttää sosialistipomojemme käsityksen mukaan olevan asian laita meillä. Alussamainitun kiertokirjeen tultua julkisuuteen heräsi vasemmiston sanomalehdistö, kohosi käpälilleen niinkuin pistetty lohikäärme ja alkoi syöstä myrkkyä maailmaan. Maamme lippu ärsyttää punaisia kynäritareita, ja se osoittaa kaikkein havainnollisimmin, miten syvällä siltasaarelaisten ritarihyveet piilevät. Maassa, joka vasta nyt, kiitos isänmaallisten ainesten vakavan valistustyön, alkaa tajuta lippunsa arvon, maassa, jonka itsenäisyys ei totisesti vielä ole niin ikäloppu, että sen juurten jäytämiseen olisi pienimmässäkään määrin varaa, tässä maassa saa elää ja vaikuttaa kynä-„ritaristo", joka vaanii vain otollista tilaisuutta tehdäkseen tyhjäksi kaiken vaivalla saavutetun.

Tuntui luonnolliselta, että sosialidemokraattinen puoluejohto sisäministerin kiertokirjeen jälkeen olisi tiedottanut sen ilman muuta kansalle. Näin ei kuitenkaan tapahtunut. Sensijaan jätti sos-dem. puoluetoimisto vappumielenosoitusten järjestäjäin harkinnan varaan, suostuvatko he tarpeen vaatiessa käyttämään valtakunnan lippua ylinnä muita, vai jättävätkö he liputtamisen kokonaan.

Vakuutamme, ettei asiassa ole mitään harkittavaa. Vakuutamme, että koko Suomi on enemmän kuin joku ammattiosasto ja vakuutamme vielä olevan oikein ja kohtuullista, että maan tunnus on todellisella paikallaan ylinnä muita. Ellei tuo ole selviö ilman muuta, saa koko liputus huoleti jäädäkin.

Tällaisten kysymysten esiintyessä joutuu isänmaallinen kansalainen entistä jämerämpään tilintekoon suhteessaan kaikkeen uuteen ja kumoukselliseen. Hän ei tässä tapauksessa enää voi sivuuttaa maansa lipun häväisykysymystä säälivästi hymähtäen, koska kysymyksessä ei enää ole tietämättömyys. Maamme lippua aiotaan aliarvioida maamme suurimman puolueen johdon taholta, kuten sitä on hiljalleen aliarvioitu jo kauan. Työväenyhdistykset ovat tosin „lainmukaisesti" liputtaneet juhlissaan siellä, missä viranomaisten velvollisuudentunto on ollut tarpeeksi luja. Missä kumouksellisten demagoogien mielivalta on vapaasti saanut rehoittaa, siellä on laki ylenannettu sumeilematta, ja veripunainen vaate on saanut yksinvaltiaana saastuttaa maisemaa. Mutta, mikä surkeinta, missä lakia on noudatettu, on se tehty tavalla, jota mieluummin kutsuisi maamme lipun häpäisemiseksi kuin kunnioittamiseksi: Punainen lippu on vedetty salkoon pienen, vaivaisen valtakunnanlipun jäädessä virumaan johonkin mahdollisimman huomaamattomaan kolkkaan. Sellaista häväistystä ei kukaan todellinen suomalainen voi katsella katkeroitumatta. Se on törkeätä pilkkaa maan parhaimmistoa kohtaan, pilkkaa, jolla ylimielisesti halutaan kiihottaa toisin ajattelevia, provokatioita, joka voi johtaa sanoista tekoihin.

Nyt kun työväentaloja avataan parhaillaan ja kommunistipainojen rullat rupeavat pyörimään (?), katsoo isänmaallinen kansa vakavasti halli-

Hoipertelijat

Saksalainen filosofi Fichte on lausunut. «Rohkeuden osoittamiseen ei tarvita aseisiin tarttumista; elämä vaatii meiltä usein paljon korkeampaa rohkeutta, nim. sitä, että pysymme vakaumuksellemme uskollisena joukon arvostelua halveksien».

Varsinkin meidän aikamme kansalle olisi tätä seikkaa erikoisesti korostettava, sillä nykyään on yksilöitten ryhdittömyys yhteiskunnan vaikutuksia vastaan yksi suurimpia varjopuolia. Harva kansalainen rohkenee nykyaikana seisoa lujana persoonallisen vakaumuksensa pohjalla. Monen monet joutuvat yhteiskunnallisen viettielämän, s.o. ihmispelon, kunnianhimon, yhteiskunnallisen miellyttämishalun ja monien muiden laumatunteitten saaliiksi.

Ja juuri tässä haluaisin mainita n.s. »hoipertelijoista», jotka ovat tulleet niin surullisen kuuluisiksi kansanliikkeen historiassa. Ei voida tarkalleen sanoa, mitkä syyt aiheuttavat näin moraalittoman menettelyn, mutta tärkeimmät syyt ovat ehdottomasti ihmisen sisäinen heikkous ja henkisen rohkeuden puute.

Onhan kyllä totta, että monenlaiset sanomalehtien alakerturit y.m.s. saavat jokapäiväisillä hyökkäyksillään vähemmän voimakkaat persoonat jonkinlaisen suggestion valtaan. Hyvänä esimerkkinä tässä voidaan mainita alias Sasu Punanen. Hänhän on todellinen suggestiomestari (ainakin Siltasaarella päin).

Mutta toiselta puolen voidaan mainita, että Sasun laumoihin ei pysty muu kuin »teräs ja valhe». Ja tämän on Sasu varmaankin huomannut. Hän mättää palstamäärittäin kaikenlaista roskaa kannattaja- ja lukijapiiriensä päälle, saa heidät vihdoinkin käsittämään lapualaisvaaran ja samalla kasvaa hoipertelijalauma.

Siis sanomalehdistö on vaikuttanut suunnattomasti joukkoihin, joilla ei ole minkäänlaista persoonallista voimaa. Ja nämä joukot eivät suinkaan ole pieniä.

Toinenkin syy hoipertelijain olemassaoloon löytyy. Ja tämä juuri paljastaa eräitten ihmisten henkisen alastomuuden. Ottakaamme esimerkki:

Oli kansakoulun opettaja. Hän oli ehdottomasti isänmaan parasta katsova mies. Todellinen aktivisti. Mutta kuten tiedämme, ei kansakoulunopettajan palkka ole mikään loistava. Ja tälle sankarillemme tarjottiin toimittajan paikkaa eräässä lehdessä. Ja hän meni tuon lehden palvelukseen, mutta samalla täytyi hänen myydä kaikki paremmat isänmaalliset tunteensa. Ja hän teki sen muutaman vaivaisen kolikon tähden.

Tämä esimerkki paljastaa jälleen suuren ryhmän hoipertelijoita ja syyn heidän menettelyynsä. Näihin ei (enää) vaikuta suoranainen sanomalehtipainostus. Sen he kyllä kestävät. Mutta heidän heikko kohtansa on heidän heikkoutensa kaikenlaisia laumatunteita vastaan. He antautuvat helposti miellyttämishalun, kunnianhimon ja ehkä joskus pelonkin valtaan. He suoraan sanoen myyvät rehellisyytensä, ihmisyytensä ja kaiken sen, mitä toinen ihminen voi kunnioittaa. Ja he alentavat itsensä sille asteelle, mikä on rahalla ostettavissa. Siis, kuka enemmän maksaa, se heidät saa.

Ja mistä sitten tämä niin yksityisten persoonalisuuksien kuin joukkojenkin lakastuminen johtuu — voidaan kysyä. Edellä on koetettu selvittää muutamia syitä, mutta voidaan lisätä vielä: Epäilemättä siitä, että yksityisen henkilön vakaumuksen ja omantunnon muodostavat useinkin valtiollinen puolue ja ammattikunta, samalla kuin sielunkulttuuri ja korkeitten aatteitten luoma innoitus ovat heikentymistään heikentyneet. Tämä on surullinen tosiasia.

Herää väkisinkin mieliin kysymys: mitä me voimme tehdä hoipertelijain saattamiseksi siveellisesti hyväksyttävämmälle tasalle? Ja vastaus: ainoa mitä me voimme tehdä, on ilmoittaa heille heidän moraalittoman tekonsa seuraukset, herättämällä heissä uusia sisäisiä, voimia jotka vaikuttavat positiivisesti siinä taistelussa, jota meidän tulee taukoamatta käydä »hoipertelijain» kaltaisia olioita vastaan.

V — o P — a.

---

tuksen puoleen. Se ei tule sallimaan, että tämän maan kamaralla sikiää uusia paheenpesiä ja maankavaltajien tyyssioja, joista verenpunaista myrkkyä levitetään kansamme keskuuteen. Se tulee vaatimaan tarkkaa vaarinpitoa siitä, että nuo paheenpesät ovat tarkoin desinfisioidut, ennenkuin kukaan saa käydä niitten ovista sisälle. Muussa tapauksessa se ehdottomasti huolehtii siitä, että lukot tehdään entistä lujemmat.

Maan lippu kunniaan kevään suurena alkajaispäivänä. Siniristin ainoa paikka on ylinnä muita!

Vartijat, valvokaa! Kaikkien maakuntien isänmaalliset kansalaiset, yhtykää!

Onko sosialismi tabu?

I.

Kommunismin meillä painuttua jonkunverran maanrakoon on tultu tilanteeseen, jota porvarilliselta näkökulmalta arvostellaan kahdella tavalla. Vasemmisto- ja n. k. keskustaporvarit katsovat kaiken jo olevan kunnossa, all right, mutta vihatut oikeistomieliset ajattelevat, että on oltava varuillaan ja uutterasti jatkettava puhdistamistyötä. Tässä työssä aletaan yhä enemmän huomioida myöskin sosialismin olemusta, jopa niin, että L.L:n täysin hereilläolevat miehet katsovat välttämättömäksi taistelun ulottamisen sosialismia vastaan. Äskettäin kosketteli tätä kohtaa huomattavasti m. m. Vihtori Kosola Tammisaaressa pitämässään puheessa ja samaan aikaan L.L:n Pohjois-Savon piirikokous päätti lausua mielipiteenään, että liikkeen on taisteltava myöskin sosialismia vastaan kaikissa sen ilmenemismuodoissa. Tietenkin on tässä hyperdemokratisoituneessa maassa nostettu suuri äläkkä mainitunlaisten mielipiteiden johdosta ei vain sos.dem., vaan miltei enemmänkin vasemmistoporvarien leirissä. Tila ei tällä kertaa salli syventyä kysymykseen lähemmin, mutta joku pieni yksilöllinen käsitys kuitenkin sallittaneen.

Kommunismia on meillä yleensä nimitetty sosialismin velipuoleksi. Sanonta ei ole oikea. Kommunismi on sosialismin isä. Tarkastelkaa sosialismin syntyaikoja, lukekaa sosialismin »magna charta» Kommunistinen Manifesti, syventykää Marxin, Engelsin y. m. oppi isien yhteiskunnallisiin päätelmiin, niin havaitsette, että kansainvälinen työväenliike nykyisessäkin muodossaan on puhtaasti kommunistista alkuperää. Aikojen kuluessa se käytyään emämaassaan Saksassa ja vähin erin muuallakin pieniä muodonvaihteluja milloin kautskyläiseen tai revisionistiseen milloin taas liebknechtiläiseen henkeen kehittyi nykypäivien sosialidemokratiaksi, joka kaikesta kultturellisuutta omakseen väittävästä leimastaan huolimatta on uskollisesti pitänyt kiinni profeettansa Marxin laskemasta pohjasta. Mitäpä merkitsee se, että jonakin ajankohtana, kun vasemmistotuulet lähtivät lentämään yli käytännöllisesti sopivan horisontin, Marx itsekin säikähti nähdessään kylvönsä hedelmät ja saattoi huudahtaa: »minä en ole marxilainen». Tai mitäpä toisaalta merkitsee se, että sosialidemokratia suurena kansainvälisenä joukkoliikkeenä väittää pysyvänsä »länsimaisena», asteettaiseen kehitykseen luottavana oppisuuntana ja rakentavana puolueena, kun sen ohjelmakohdat puhtaan luokkataistelun johtotähtien alla kuitenkin puhuvat toista kieltä, jopa siinä määrin, että aseelliset vallankumousliikkeet eri maissa ovat juuri sosialidemokraattien toimesta alkaneet. Punakapina meillä alkoi ja suoritettiin ennenkuin täällä oli mitään kommunistien nimellä toimivaa puoluetta. Venäjän vallankumouksen toimeenpanivat etunenässä yhdistyneet sosialistiset puolueet, kun taas neuvostojärjestelmän loivat kommunistit. Mitä nämä kommunistit olivat? He olivat sosialisteja, joiden suunta oli hiukan jyrkempi kuin sen sosialismin, joka tunnettiin sosialidemokratian nimellä — suunta, jonka itse sosialismi sinänsä oli suorassa polvessa synnyttänyt pitäessään tiukasti kiinni Marxin teorioista. Ainoa, missä sosialistit ovat olleet rehellisiä, on se, että he edelleenkin vielä tänäkin päivänä jyrkästi pitävät kommunisti Marxia omana epäjumalanaan, vaikkakin esim. meidän kotokommunistimme — kuten muuan nyt rajan taakse punaupseerikouluun muilutettu nuorukainen allekirjoittaneelle sanoi — ovat sosialisteille vihoissaan siitä, että nämä ovat »varastaneet heidän epäjumalansa». Yhtä maata kuin maalarin housut, sanoo sananlasku, ja se pitää tässä paikkansa, sikäli kuin isä ja poika yleensä yhtä ovat. Kommunismi siitti pojan ja antoi sille nimeksi sosialisti, vieläpä hyväilynimen sosialidemokraatti, mutta tämä poika vuorostaan sukuaan jatkaessaan on suorassa polvessa päättynyt esi-isäänsä kommunismiin. Ja kommunismiin tulee ennenpitkää vajoamaan sosialidemokratia kaikk:alla. Se on sen ylimenokausi ennen lopullista kuolemaansa.

Tällä hetkellä puhaltavat kansainvälisessä sosialismissa vahvat vasemmistolaiset tuulet, vaikka esim. meidän sos. dem. johtajamme kehuvat jollakin »länsimaisuudellaan». Osotukseksi siitä, mitä tuo länsimainen sosialidemokratia Euroopassa nykyisin on, mainitsemme tällä kertaa vain pienen esimerkin. Englannin riippumattoman työväenpuolueen sihteeri John Paton lähetti pari viikkoa sitten S. Sos. Demokraatin kautta maamme sos.dem. puoluelaisille julistuksen kansainvälisestä sosialistisesta politiikasta. Julistuksen ovat allekirjoittaneet useiden Euroopanmaiden työväenpuolueet tai niiden vasemmistosiivet. Julistuksessa, joka on osoitettu kaikkien maiden työläisille, sanotaan m.m. toisessa kohdassa:

„Yhteenliittyminen Neuvosto Venäjän työläisten kanssa ja alituinen yhteys kansallisten imperialisminvastaisten liikkeiden kanssa Aasian, Afrikan, Keski- ja Etelä-Amerikan siirtomaa- ja puolisiirtomaakansojen keskuudessa on ehdoton välttämättömyys sosialistisen kansainvälisen politiikan edistämiseksi.“

Tämä riitänee osoittamaan, mitkä tuulet nykyisin puhaltavat kansainvälisen sosialidemokratian areenalla. Pyrkimys on täyskommunistinen. Suomessa ei totisesti herätä liian myöhään, jos herätään vaatimaan, että kansalaisten

Espanjan kansa „riemuitsee"*

„Huolestuttava oireita Espanjassa. Kommunistit liikehtivät, vangit kapinoivat". J.n.e.

„Espanjan entinen kuningatar saapui tänään aamupäivällä Quai d'Orsayn asemalle Parisiin. Kaikessa hiljaisuudessa" — j.n.e.

Espanjassa on ollut vallankumous. Kuningas on lähtenyt maanpakoon ja maassa vallitsee — „sanoin kuvaamaton riemu".

Espanjan sanoin kuvaamattoman riemun vallassa. Kuohuva kansa suokoon anteeksi, että suurin ja järkevin osa Suomen kansaa hymyilee säälivästi heidän riemulleen ja jää varsin pidättyvänä odottamaan, mitä tuleman pitää. Me, jotka olemme nähneet ja kokeneet suuren vallankumouksen, Europan suurimman monarkian kukistumisen ja tunteneet luissamme ja ytimissämme sitä seuranneen „vapauden" siunaukset — me emme voi muuta kuin säälivästi hymyilä. Me emme ole voineet unohtaa, että meidän täytyi ase kädessä ja verisin uhrauksin taistella itsellemme vapaus, pelastuaksemme osallistumasta siihen o r j u u t e e n, johon vallankumous ja „vapaus" johtivat Venäjän ja sen itsensä sulattamat kansat. Ja kaikkein vähimmän me olemme voineet unohtaa sitä aikaa, jolloin vapaamielinen presidentti ja vapaamieliset hallitukset ryhtyivät sovitteluihin ja parantelemaan „vapaussodan iskemiä haavoja". Se oli kurjinta mädäntymisen aikaa, se uhkasi uudella „vapaudella", joka olisi ennen pitkää johtanut meidät vieraan vallan orjuuteen, jollei Lapua olisi viime tingassa noussut puolustamaan vapauttamme ja temmannut mukaansa kansan parhaimiston samaan taisteluun.

Me luulemme tietävämme, mitä on vapaus ja mitä se ei ole. Siksi me katselemme täältä kaukaa Espanjan kansan riemua niinkuin lapsen horjahtelevia ensi askeleita. Ei ole kulunut viikkoakaan kuninkaan paosta, kun sanomalehdet jo julistavat suurin rubriikein: K o m m u n i s t i t l i i k e h t i v ä t, v a n g i t k a p i n o i v a t. Meillä kävi kehitys hitaammin, sillä vallankumouksen tapahtuessa uinui kommunismi vielä muutamien juutalaisten pääkopassa. Sen täytyi odottaa kuukausia, kunnes „vapaus" hävityksineen ennätti muokata maaperän ja mädättää sen kommunismin rikkaruoholle otolliseksi. Mutta syyn ja seurauksen lain tarkkuudella tuo „vapaus" kehittyi sekasorroksi, svabodaksi, ja kommunismin hetki löi. Missä haaska on, sinne korpit kokoontuvat. Juutalaiset tulivat „aatteineen" — ja satamiljoonainen kansa oli suurimmassa orjuudessa kuin koskaan ennen, svabodan typeräksi huumaamana, köyhempänä ja avuttomampana kuin koskaan. Ja kun sen silmät avautuivat, oli jo myöhäistä. Kahleet olivat ennättäneet puristua liian lujasti sen jäseniin, syöpä oli ennättänyt soluttaa sen jokaisen ytimen. Espanjassa voi käydä nopeammin. Kommunismilla on takanaan toistakymmenen vuoden kokemus. Se on valmiiksi organisoitu ja sillä on valmiina voimakkaat itiöpesäkkeensä siellä — ja varsinkin siellä, missä kansa on „sanoin kuvaamattoman riemun vallassa". Espanjalainen mentaliteetti muistuttaa huonoimmilta puoliltaan venäläistä, hetkellinen tunne voittaa usein järjen. Ja tässä piilee sen tulevien kohtaloitten tragiikka. Ellei järki voita, toisin sanoen, jollei Espanjassa kansan järkevin osa kykene ottamaan valtaa käsiinsä ja muodostamaan lujaa hallitusta, seisoo Espanja häviönsä ja hajaannuksensa kynnyksellä.

Meille on terveellistä seurata tarkoin Espanjan tapahtumia. Tilanne voi kehittyä siellä sellaiseksi, että meillä on paljon oppimista sen kokemuksien kurjuudesta. Me voimme saada sen esimerkistä tukea mielipiteillemme ja sitä tietä uusia voimia taistellessamme Euroopan kulttuurin puolesta sitä hävitystä vastaan, joka vapauden kauniin valkenemisen varjossa pyrkii määrätietoisesti rappeuttamaan sen kansoja, valmiina hetken tullen hävittämään kulttuurimme ja syöksemään meidät kaikki orjuuteen.

Lapua ja Suomi! Pitäkäämme silmät auki ja säilyttäkäämme iskuvalmius. Hymyilkäämme Espanjalle viisaasti. Kansamme Jumala ja kaikkien kansojen Jumala sanoo kenties kerran Suomen heimon kautta sanansa Euroopalle.

V e i k k o V i r m a j o k i.

*) Tilanpuutteen takia myöh. edell. num.

---

silmät avautuvat näkemään ei vain kommunismin, vaan myöskin sosialidemokratian hyväilynimen taakse verhoutuneen vanhamarxilaisuuden uudestisyntyvän maailmanvallankumousopin vaarallisuuden. Emme niinkään suuresti ihmettele sitä, että työväki Suomessakin on aikoinaan eksynyt marxilaisen sosialismin verkkoihin — eihän kansamme ole mikään kaukonäkijä, ja ihminen on erehtyväinen. Meidän tulisi kuitenkin vähitellen havahtua näkemään, että sosialismi on kommunismin rintaperillinen, ja sen kasvattaminen on mitä räikein erehdys, jopa rikos. Työväestöä niin meillä kuin koko maailmassa ei sosialismin kaikkinielevästä kidasta pelasta muu kuin toisenlainen uudestisyntyminen, kunkin maan omalla kansallisella pohjalla. Punaisen lumouksen, olkoonpa sillä nimenä kommunismi tai sosialismi, täytyy haihtua, ennenkuin välttämättömyyden pakosta syntyy suuri, myös kansainvälinen v a s t a l i e k k i, joka kärventää karstaksi tämän suuren sokeuden.

V. V. V.

RINTAMAMIESTEN LAULU

Joka mies, joka mies,
joka rintamamies,
osa ankara sulle on pantu:
Pois, pois punaies!
Nyt rasti sa ties!
Näin käskevi maasi ja mantu.

Joka mies, joka mies,
joka rintamamies,
vala kallis on vannottu kerran:
Mun on tää kotilies.
Pois, pois punaies,
vaikk' käykäämme huomahan Herran.

Joka mies, joka mies,
joka rintamamies,
ei väistymys kuulu meille.
Rakas maammon on lies,
inha idän on ies,
idän saastan me emme käy teille.

Joka mies, joka mies,
joka rintamamies,
osa sulle suuri on pantu:
Sinun lapses ja ties
nyt siunaa, mies,
jätä lapsille vapaana mantu.

Eero Eerola

Maalaiskuntien Liitto ja oppikirjojen valinta

Viime aikoina on julkisuudessa herättänyt suurta huomiota Maalaiskuntien Liiton toimenpiteet kansakoulujen oppikirjojen valinnan siirtämiseksi opettajilta, kansakoulujen tarkastajilta ja kansakoulujen johtokunnilta kuntien valtuustoille. Useilta päteviltä tahoilta on tämä hanke leimattu mitä turmiollisimmaksi koko kansakouluopetuksen tulevaisuudelle. Pätevät ammattimiehet ja ennen kaikkea isänmaansa ja kansansa tulevaisuudesta huolehtivat kansalaiset ovat siinä osoittaneet olevan selvästi viitotun tien niitten harhaoppien soluttamiseksi kansakoulujen kasvatustyöhön, joita nykyaikana niin kiihkeästi ja kaikkia keinoja hyväksi käyttäen kommunistit ja punaisen marxilaisuuden apostolit yrittävät toteuttaa. Huolestuneina ovatkin jo isänmaallismieliset opettajat kautta maan lausuneet jyrkän paheksumisensa moista hanketta vastaan ja luonnollisesti yhtä huolestuneina nousevat isänmaallisten kotien vanhemmat heidän mukanaan vaatimaan oikeutta saada lapsilleen edelleenkin kansakouluissa sellaista kasvatusta, joka perustuu ikivanhojen pyhien ja kestäviksi koeteltujen, kalleimpien arvojen, aatteitten ja ihanteitten pohjalle, totiseen jumalanpelkoon, syvään isänmaanrakkauteen ja yhteiskuntaa säilyttävien voimien voimakkaaseen tukemiseen, nostattamiseen ja herättämiseen. Näille perusteille on kansakouluopetuksemme ollut alun alkaen rakennettuna ja niillä vaatii oikeamielinen ja isänmaallinen kansamme sen edelleenkin pysytettäväksi.

Maalaiskuntien Liitto — tai ehkäpä vain sen itsepäinen johtaja — on noussut kuitenkin luomaan uusia perusteita, jotka toivomme isänmaallisen kansan lyövän yhtä voimakkaasti alas kuin se viime aikoina on lyönyt itse kommunismin lohikäärmeen. Olemme suurella ihmettelyllä ja surulla seuranneet sivulta tätä näytelmää, jota mainitun liiton johtaja on sanomalehdissä esittänyt toistuvilla, pitkäveteisillä sanasaivarruksillaan peräytymättä askeltakaan onnettomista yrityksistään, jotka ovat monilta tahoilta saaneet musertavan tuomion.

Kun Maalaiskuntien Liitto äsken täytti kymmenen vuotta ja tuon liiton johto- ja toimihenkilöt esiintyivät omien töittensä pääasiallisina kiittäjinä, tahtoi kai liiton johtaja kruunata tuon ensimmäisen kymmenvuotiskauden tällä uudella mullistavalla esityksellään kansakouluoppikirjojen valinnan ja siis niiden yksinoikeutetun valmistamisenkin monopolisoimisesta tahoille, joilla ne joutuvat mitä intohimoisimpien punaisten puoluepyyteitten saalistettaviksi. Liiton johtajan pääpyrkimyksenä näyttääkin olevan yksinomaan tämä: kasvatettakoon lapsillemme mitä kommunistioppeja tahansa, istutettakoonpa lapsiimme minkälaisia käsityksiä tahansa uskonnosta, isänmaasta, kansan muinaisuudesta, sen historiasta j. n. e. — se ei häntä liikuta, kunhan vain hänen johtamansa liitto on saavuttanut ylivallan ja musertanut muut, osoittaen vuosi vuodelta yhä suurenevia miljoonamääriä liikevaihdostaan ja Suomen kansan lasten onnellistuttamisesta uudenaikaisilla oppikirjoilla, joita hänen uudet asiantuntijansa laativat.

Ennenkaikkea on tässä puuhassa surettanut se sokeus ja piittaamattomuus, jota maalaiskuntien kunnanvaltuustojen isänmaalliset ainekset ovat hankkeelle osoittaneet. Totta kai meidän maassamme sentään vielä sellaisia aineksia on sittenkin enemmän kuin noita repiviä, ja tottakai vielä lasten tulevaisuus, heidän perusopetuksensa ja -kasvatuksensa laatu ja suunta ovat siksi tärkeitä asioita, ettei niitä saa kuka tahansa ruveta repostelemaan niinkuin tarkoitukset kulloinkin vaativat. Senvuoksi vetoammekin ennenkaikkea maalaiskuntiemme kunnanvaltuustojen isänmaallisiin jäseniin toivomuksella, että he vaikutusvallallaan saattavat julki jyrkästi paheksuvan käsityksen Maalaiskuntien Liiton puheenaolevan toimenpiteen johdosta ja vaativat, että liiton johtoon on saatava isänmaansa ja kansansa tulevaisuudesta toisin ajatteleva ja toisin toimiva mies kuin liiton nykyinen johtaja, joka katsoo asemansa maamme satojen maalaiskuntien yhtenäisen järjestön johtajana edellyttävän sellaista työtä, jota hän kyseellisellä toimenpiteellään on ryhtynyt ajamaan.

Ä ä n i.

Lapuan miehet,

rivit tiiviiksi! Vastatuulet puhaltavat!

Meillä elettiin täällä Suomessa yli vuosi sitten vielä kuin orjuudessa. Meitä painoi kuin itsemme sälyttämä ies, raskas mieli siitä, minkä olimme antaneet omien silmiemme edessä tapahtua. Me olimme nähneet isänmaamme vihollisen voiman päivä päivältä kasvavan ja sen esiintymisen käyvän yhä röyhkeämmäksi ja vaativammaksi. Se kommunismin saasta joka vähän yli 10 v. sitten oli nujerrettu maahan raskain uhrein se oli taas noussut korkealle. Olihan kansamme tosin vapaa, senhän tiesimme, mutta sittenkin oli jokin, mikä mieltä painoi ja samensi. Meitä hävetti sankariveljiemme meille jättämän perinnön huono hoito, kun me muka yhteiskuntaluokkien välisiä juopia mataloittaaksemme olimme antaneet veljiemme murhaajille, katumattomille murhaajille kaikki anteeksi. Meitä hävetti oma lapsellinen menettelymme, kun isänmaamme kavaltajassa ei näkynyt katumuksen merkkiäkään. Näin meistä näytti siltä, että urhojemme työ olikin ollut turhaa.

Mutta sitten nousivat parhaimpamme ja nostivat herätyksen soihdun valaisemaan meille sitä pimeyttä, missä elimme. Lapuan miehet kutsuivat meitä kaikkia yhtenä miehenä, yhdessä rintamassa käymään uudelleen tuota kommunismin suureksi paisunutta hirviötä vastaan. — Meistä tuntui kuin häpeän sumu olisi pyyhitty pois kasvoiltamme ja me nousimme, rivit kasvoivat, rintama tiivistyi ja me seisoimme kylki kyljessä vannoen: me pyyhimme pois kasvoiltamme. sen häpeän, mikä meitä on peittänyt katsellessamme sankarivainajiamme ja heidän tekojansa me emme anna enää milloinkaan täällä Jumalaamme emmekä isänmaatamme julkisesti häväistä, emmekä me hellitä enää otettamme, ennenkuin päämäärässämme.

Niin me vannoimme ja meidän kasvoillamme paloi innostuksen hehku.

Eivätkä nuo sanamme jääneetkään pelkiksi sanoiksi: kommunismi hävisi näkyvistämme, isänmaan kavaltajat eivät enää saaneet olla maallemme lakeja laatimassa ja heidän saastansa levittäjät lakkautettiin. Kommunismin suuhun oli lyöty salpa ja heidän puolustajiensa äänet olivat säikähdyksestä vaijenneet.

Mutta kaukana me olemme vielä siitä, mihin olimme pyrkineet: meidän valtiokoneistomme käy vielä entistä uurnaansa, ja meidän kärsivät heimolaisemme saavat turhaan odottaa veljiltä apua.

Näin on siis vielä työmme kesken, mutta rivimme ei olekaan pysynyt enää tiiviinä, kylki on kyljestä irtautunut, veli on ruvennut veljeään vieromaan. Minä tulen kyllä mukaan, jos ei tehdä niin, mutta minä jään pois, jos niin ja niin tehdään. Tuo turmiollinen eripuraisuuden henki on taas tulossa joukkoomme. Me tahdomme jokainen olla määräämässä ja jos emme saa määrätä me erkanemme nurjin mielin. Meissä on niin kovin monessa kunnian- ja vallanhimo!

Veljet, joiden olisi pitänyt seistä vieri vieressä tänä tärkeänä hetkenä ovat ruvenneet toisiansa vieromaan ja niin alkavat rivimme höltyä samalla kuin kommunismin piru nauraa hyvillä mielin.

Mutta näin ei saa tapahtua! Me emme saa kysyä puoluekomentomme ääntä, emmekä ajatella omaa kunniaamme. Isänmaamme etu ja kunnia, se on oleva meidän etumme ja kunniamme. Siksi »Lapuan miehet» rivit tiiviiksi taas, kun vastatuulet puhaltavat!

Niilo Pesonen.

Jatkammeko eteenpäin?

Otsikossa olevan kysymyksen olen monen aktiivisen lapualaisen kuullut tekevän. — Sanottiin, kun Lapuan Liike nousi toimintaan, että se tapahtui yhdennellätoista hetkellä.

Tätä muistaen täytyy kysyä: odotammeko? Jos niin teemme, kiitävät meiltä kalliit takaisin saadut hetket käsistämme ja me palaamme jälleen v:n 1929 olotilaan. Me olemme ottaneet vaikean ohjelman suoritettavaksemme. Sen vuoksi meidän on toimittava ja toimittava ripeästi. Joka hetki on meille kallis. Vastustajiemme rivit alkavat jälleen vahveta. Puoluejuonittelut saavat yhä suuremman jalansijan saroillamme. Jos minne käännät katseesi, kaikkialla uhoo vastaamme tuhoa. Emme siis jouda odottamaan, vaan meidän on toimittava ja toiminta suunnattava ensiksi puoluepaavien ja tyhjänsoittajien riveihin, toiseksi porvarillis-sosialistista sanomalehdistöä vastaan. Me emme saa sallia, että kansan syviä rivejä johdetaan harhaan puoluetaktikoitsijoitten taholta ja sanomalehdistön avulla. Ei — ensiksi omat koirat kahleisiin ja sitten valppaat vahdit kaikkialle. Me emme saa otettamme hellittää!

Lapuan mies.

Joutilaat töihin

Halvinkin työ vastaa enemmän kuin hyväkään joutenolo, kuulin vanhain sanovan, mutta nykyisin tuntuu tämä asia käsitettävän päinvastoin. Onhan kyllä niin, ettei lepo luita riko ja hulluhan paljon työtä tekee, mutta niin edistyneitä ja sivistyneitä kuin me nykyajan ihmiset tahtoisimme mielestämme ollakin, emme kaikesta huolimatta ole onnistuneet keksimään mitään muuta keinoa leivän hankkimiseksi, niin vanhanaikaista kuin se muuten onkin. Nykyisin tuntuu olevan asia sillätavoin, ettei työnantajan kannata teettää eikä työntekijän kannata tehdä työtä. Oppineet selittävät tätä asiaa monella eri tavalla ja mahdollisesti he ovat oikeassa. Mutta aivan yksinkertainen järki sanoo, että jotain täytyy olla vinossa siinä, ettei edes leipäviljaa eikä monia muita tarvikkeita, joiden viljelyyn meillä on tarpeelliset edellytykset, viljellä oman maan tarpeeksi, vaan ostetaan muista maista, eikä meillä kannata tehdä työtä.

»Työlle pakko, vaan ei ruualle«, sanottiin siihen aikaan, jolloin vielä aivan yksinkertaisesti uskottiin työnteon kannattavaisuuteen. Nykyisin tämäkin vanha viisaus käsitetään ja myös käytännössä toteutetaan aivan päinvastoin, päättäen siitä, että meillä on pakko vuosittain uhrata huomattavia summia työttömäin ruokkimiseen ja avustamiseen, mutta teettää näillä ruokansa edestä työtä — se ei kannata. Mikäli näitä työttömäin hyväksi luovutettuja varoja käytetään töiden järjestämiseksi työttömille, ovat nämä työt pääasiassa sellaisia, joista ei ole jatkuvaa, tuotannollista hyötyä. Kyllähän hyvät rakennukset, tiet, sillat y.m. kaikki hyviä ovat. Mutta mitä sanottaisiin yksityisen talouden haltijasta, jos hän, kun hänen taloutensa varallisuussuhteet ovat kovin heikolla kannalla, jos hän tässä tapauksessa vaivalla kokoonhaalimiilaan pääomilla rakentaisi loistorakennuksia, laittaisi huvittelupuistoja ja käytäviä tai hankkisi kallisarvoisia huonekaluja! Hänestä voitaisiin tässä tapauksessa sanoa, että hän elää kuin viimeistä päivää, tai pahimmassa tapauksessa voitaisiin häntä sanoa löysäpäiseksi. Mutta järkevä ihminen, silloin kun hänen varansa eivät sitä salli, ei menettele näin, vaan koettaisi hän työnsä ja mahdolliset varansa kohdistaa sellaiseen työhön ja tuotantoon, josta mahdollisimman pian on odotettavissa mahdollisimman suuri hyöty.

Ei voisi olla hullummin, jos nuo työttömyysapurahat, joita valtio ja kunnat vuosittain luovuttavat työttömäin suoranaiseen avustamiseen kuin myös varatöiden teettämiseen, annettaisiin sellaisille yksityisille, joiden tarvitsee käyttää vierasta työvoimaa tuotannon ylläpitämiseksi ja lisäämiseksi. Yksityinen ei näet ole halukas panemaan varoja sellaiseen »talvihautaan«, mistä ei niitä milloinkaan saa takaisin, vaan hänen etujensa mukaista on käyttää varoja niin, että ne tuottaisivat jatkuvasti mahdollisimman paljon hyötyä.

Meillä ei ole kykeneväisyyttä niin paljon, että edes valmiita varoja ja pääomia voitaisiin käyttää sellaiseen tuotantoon, mistä on hyötyä jatkuvasti, ja myös samalla työtä. Meillä tyydytään vain toteamaan, että kaikissa sivistysmaissa on työttömyyttä, vieläpä suhteellisesti enemmän kuin meillä. Mutta näiden asioiden tietäminen ei meitä tässä tapauksessa ollenkaan auta, ja maat, joissa on leudompi ilmanala ja luonto suurimman osan vuotta vihannoi, ovat tässä tapauksessa meitä edullisemmassa asemassa. Pitempiaikaisesta työttömyydestä ja joutilaisuudesta on tavallisesti seurauksena köyhyys ja nälkä ja mahdollisesti myös riita ja tappelu. Nämä ovat laiskottelun ja lorvailun luonnollisia seuralaisia.

Mikäli näitä n.k. varatöitä järjestetään, olisi ne mielestämme hyvä järjestää niin, että niissä riittäisi työtä ja myöskin leipää jatkuvasti vaikka pienemmälläkin palkalla. Meillä on totuttu, milloin työn kysyntä on ollut vilkas, huomattavan korkeisiin palkkoihin. Mutta tästä ei edes työläiselle ole todellista hyötyä, jos hän puolet aikoja joutuu olemaan työttömänä ja joutilaana. Jos tänään syödään härkä, niin huomenna on jo nälkä. Jos työolot olisi järjestetty niin, että työntekijällä olisi vakituinen työ ja tämän kautta myös leipä tiedossa, vaikkapa vähän niukempikin, niin se voisi vaikuttaa rakentavasti koko yhteiskuntaan, ja yleinen turvallisuus ja rauhallisuus olisi taatumpi.

Joutilaalla on jotakin, sanotaan. Jos ihminen joutuu joko tahtoen tai tahtomattaan pitempiaikaiseen joutilaisuuteen, on hän hyvin herkkä ja altis kaikenlaisille kiusauksille ja paheille, ja hän voi suunnitella ja hautoa ajatuksissaan kaikenlaista, joka ei säännölliselle työntekijälle edes juolahda mieleenkään.

Selvitäksemme työttömyydestä, pulasta, kommunismista ja kaikenlaisesta anarkiasta on olemassa tosin vanha, mutta täysin koeteltu ja päteväksi havaittu keino — työnteko.

A. K.

Kyläsepän pojasta raharuhtinaaksi nousi porvoolainen, kautta maan tunnettu kauppaneuvos Johan Askolin, jonka omaisuus on ollut viime aikoina suuren huomion esineenä. Kansan Kuvalehden äsken ilmestynyt numero kertoo tämän omaisuuden vaiheita sanoin ja kuvin. Arkkitehti Elsa Arokallion taiteilijakodin kuvat ovat kauniita. Numerossa on kauniita kuvia Espanjasta, runsaasti uutiskuvia koti- ja ulkomailta, pakinoita ym. Sitäpaitsi on tässä numerossa suuren eläkekilpailun ratkaisu. Hinta 2 mk.

Entisen verestelyä

„Suuressa isänmaassa“ olivat vallankumouksen hyökyaallot juuri pyyhkäisseet tsaarin aikaisen järjestelmän, vieläpä itsensä „itsevaltiaan“ istuimeltaan ja kun jättiläisvaltakunnan uuvuksiin nääntyneenä oli sittemmin luovuttava taistelusta maailman palossa, niin maallemmekin alkoi vihdoin sarastaa kauan kaipaamansa vapauden aamu. Itsenäisyytemme, vuos'tuhantinen unelmamme oli sittenkin toteutumassa, kun ikisortajamme jättiläiskäärmeen tavoin hellitti puristustaan ja kamppaili kuolontuskissaan. Koko suunnaton slaavilainen imperialismi natisi liitoksissaan ja läheni lopullista romahdustaan, kun tarinamme päähenkilö, kutsukaamme häntä vaikkapa X:ksi, oli palannut „tirkistysmatkaltaan“ Petrogradista, jossa hän oli ollut tutustumassa ryssien silloiseen meininkiin. Hän salassa oli koko nuoruutensa ajan hautonut synnyinmaansa vapauden unelmia. Siksipä hän jo maailmansodan alusta saakka seikkaili venäläisten linnoitusalueilla, esiintyen milloin työläisenä, milloin „tulkkina“ kartoittaen varustuksia. Nämä kaikki jääkööt edelleenkin hämäryyden varjoon, sillä meillä lienee muutakin kertomista hänestä. Lyhyesti voidaan kuitenkin mainita, että hän aiheutti ryssille kaikenlaista mielikarvautta sekä vaikeutti näiden toimintaa kaikkialla, missä joutui tekemisiin heidän kanssaan. Tultuaan kotimaahansa, havaitsi hän, etteivät asiat siellä vielä olleet oikealla tolalla. Ryssiä, likaisine sinelleineen ja karvaisine naamoineen tunkeili kaikkialla, asemilla, junissa y.m. paikoissa äsken tapahtuneen vallankumouksen juhlahumussa. Suomalaisia punakaartilaisia, etupäässä vankiloista vapautettuja roistoja, Sörkän sakilaisia y.m. huligaaneja näkyi roikelehtivan siellä täällä ase hädessä, pitäen „työväen järjestyskaartin“ nimellä rauhallisten kansalaisten keskuudessa terroria ja kaikenlaista kauhua yllä.

Sellaistako se olikin vuos'sadasta toiseen unelmoimamme vapaus ja itsenäisyytemme suuri uni? Suuri osa kansalaisista toimettomana, peljäten ja alistuen yritti nöyrtyneenä suositella näitä barbaareja, mutta turhaan. Ja juuri näistä notkeaselkäisistä kansalaisista muodostui sitten se kellarisankarien kuoro, joka vapaussodan päätyttyä ja nyt kansanliikkeen vastustajana karjuu „laillisuutta ja kansanvaltaisuutta“ kommunistien muiluttajille. — Hirmuteoilla alettiin terrorisoida koko maata. Uhattiin porvarin siemenkin hävittää, surmata tyystin kaikki 10-vuotiaasta lähtien, kuten Varkauden punaisten johtaja Matti Autio oli julkisesti kuuluuttanut. — Mutta kotinurkillaan ryhtyi, kuten moni muukin, kuitenkin jo lokakuulla 1917 uhatuissa olosuhteissa, mistään piittaamatta perustamaan n.k. suojeluskuntaa eräässä pitäjän syrjäkylässä. Kokoukset pidettiin tietenkin salaisesti ja jäseniä liittyi siihen aluksi noin parikymmentä. Harjoituksiakin pidettiin tuon tuostakin milloin riihissä, milloin missäkin salaisissa paikoin. X komensi ja miehet tottelivat. Aseina harjoituksissa kiväärien asemasta käytettiin 1,20 cm. pituisia höylätyitä puukeppejä. Tästä syystä punaiset kutsuivatkin nauraen heitä pilkkanimellä „keppikomppaniaksi“. Samaan aikaan kävivät punakaartilaisetkin harjoituksissaan julkisesti työväen talolla ja heitä oli paljon lukuisampi joukko. X:ää varoitettiin vakavasti puolelta jos toiseltakin „laittomista puuhistaan“. Uhkauskirjeitä lähetettiin, mutta hän nauraen ja halveksuen otti ne vastaan.

Joutui sitten tammikuun päivät 1918 käsiin. Nyt havaittiin hetken tulleen. X kokosi 4 riuskaa nuorta miestä mukaansa, lähtien yöllä lähimpään kaupunkiin, jossa „suur siivous“ oli par'aikaa käynnissä. Punanahkat olivat, jälestäpäin saatujen tietojen mukaan, aikoneet asettua vartioon maantiellä, löylyttääkseen isällisesti retkeläisiä, mutta onneksi he myöhästyivät. He kun eivät olleet turhan tarkkoja muissakaan tehtävissään. Retkeläiset viipyivät rintamilla kevääseen saakka, johon mennessä oli monta kovaa koeteltu, mutta päämäärä kuitenkin saavutettu. — Heidän seikkailuistaan ja toimistaan vapaussodassa en ryhty tässä lyhyessä kuvauksessani kertomaan. Mainitsen vain, että kellarisankarit silloinkin halveksivat heitä, ja sijoittautuivat kaikenlaisiin esikuntiin, rinnoissa loistavat „ansiomerkit“.

Kun vapaustaistelu päättyi ja Viipurikin oli vallattu, niin X:ltäkin loppui mielityönsä ryssän kanssa leikkiminen. Hänen, ollessaan ikänsä perusteella asevelvollinen, piti jäädä Helsingin paraatin toukokuun 16 päivän jälkeen joukko-osastoonsa. Ansioistaan oli hänet ylennetty vääpeliksi, mutta tositoimintaan hän halusi edelleenkin. Kun alkoivat veljeskansamme kamppailut Itä-Karjalassa ja Virossa, niin X:n olisi kaikin mokomin pitänyt päästä mukaan. Hän pyysi esikunnaltaan lupaa siihen, mutta se kiellettiin, koska hän oli asevelvollinen. Tällöin X hurjistui, suuttuen erääseen ryssäläismieliseen esimieheensä ja „karkasi“ rauhanaikuisesta palveluksesta, yrittäen omalupaisesti mennä rintamalle. Hän ajatteli Vänrikki Stoolin tarinain Sven Dufvan tapaan: „Jos muiden kans' en mennä saa, tok' yksin mennä saan“. Mutta tämä rohkea ja jalo yritys auttaa heimoveljeänsä hädässä epäonnistui. Pelastustyö tuomittiin laittomaksi ja X napattiin „sotilaskarkurina“ lukkojen taakse. Mikä pureva kohtalon iva! — Kui-

UUSI MAGNEETTI KEKSITTY

Maassamme on viime aikoina tapahtunut eräitä lento-onnettomuuksia. Leningradilainen „Vapaus“ kiinnittää tapansa mukaan huomiota tähänkin asiaan. Kirjoituksen otsakkeena on „Tippuvat alas“ ja loppuu uutinen seuraavasti: „Maa näkyy vetävän lahtareita lujasti puoleensa“.

Uutinen on verraton. Niin kekseliäs kuin punaryssä onkin, täytyy meidän antaa komplimangimme tästä uudesta keksinnöstä: Suomen maakamara on kehittymässä punaiseksi magneetiksi, joka vetää lahtarikoneet puoleensa. Ehkä Pietarin tiedeakatemiaan, joka nyttemmin on täydellisesti bolshevoitu sijoittamalla professorintuoleille ent. teurastajia ja ajureita, ilmestyy piankin uusi tiedekunta, jossa opetetaan sähköä ja magnetismia uusleniniläisin havaintokonein.

---

tenkin sotaoikeus asian tutkittuaan, otti teon motiivit jotenkuten huomioon, koskapa X tuomittiin hyvin vähäiseen rangaistukseen. Lisäksi hänet jälleen ylennettiin sekä palvelusajan päätyttyä merkittiin sotilaspassiin käytökseksi „kiitettävä“. Vielä tämänkin jälkeen palveli X vapaehtoisena erinäisissä joukko-osastoissa, kunnes siirtyi kotikonnulleen rauhan toimiin, sydämmessään palava isänmaanrakkaus. — Kuvaavana seikkana mainittakoon, että X kerran kellarisankarien kuoron taholta leimattiin kommunistiksi. Tämä senjohdosta, että hän erään kerran päätti „yksityispoliisina“ paljastaa muutaman rajaseudun työväenyhdistyksen salatut punakaartin hankeet sekä mahdollisen etappi-yhteyden rajan yli „neuvostoryssien“ puolelle. Siinä toimessaan hän osittain onnistuikin tehden tyhjäksi punaisten vehkeilyn. — Juuri tällaisia tapauksia, joissa kaiken epäilyksenkin yläpuolella olevat isänmaalliset henkilöt on leimattu kommunisteiksi ja ryssien kätyreiksi, on sattunut äskettäinkin m.m. Eerolaisen kommunistiksi leimaamisyrityksessä vasemmisto-porvarien taholta. Näillä mustaamisyrityksillä on tietysti syvällisimpänä tarkoituksena aiheuttaa hajaannusta ja sekasortoa, koska vastustaja luuli hyötyvänsä siitä. — Mutta tosiasiallisesti taistelussa parhaiten voidaan saavuttaa menestystä, kuta tarkemmin tunnetaan vihollisen asemat. — Onko siinä mitään järkeä, jos esim. „Punaisen hämärän maan“ kirjoittaja leimattaisiin ryssien ystäväksi, kun hän on kertomansa mukaan esiintynyt G.P.U:n asiamiehenä sekä punaisen armeijan ylimmissä esikunnissa niiden vahingoittamistarkoituksessa? — Se olisi mitä suurinta yksinkertaisuutta ja ahdasmielisyyttä! Eräs kuuluisa amerikkalainen salapoliisi Sexton Blake käytti ohjeenaan: „Vastustajalle on tehtävä sitä, mitä se vähimmin odottaa“. Onhan sitäpaitsi mitallissakin vähintäänkin kaksi puolta. Nämä esimerkit riittänevät osoittamaan, ketkä ovat kommunisteja ja ketkä eivät. Kommunistit ja muut yhteiskuntaa hävittävät voimat tuhottakoon maan tasalle, mutta ei niiden mukana isänmaallisia kansalaisia. Kansanliikkeen tehtäviin juuri kuuluukin seuloa akanat jyvistä, erottaa lampaat vuohista.

Jussi R:nen.

Vuoden vanha — nyt jo vainaa.

Tänään tulee vuosi kuluneeksi Aktivisti-lehden syntymisestä ja muutamia kuukausia sen kuolemasta. Tarkastellessamme lehden aikaansaamia tuloksia; on ollakseen rehellinen, sanottava, että huolimatta siitä; että lehden työ jäi kesken, sillä oli suuri merkitys isänmaallisuuden kohottajana. Monet isänmaalliset kodit kaipaavat Aktivisti-lehteä s.o. totuudenpuhujaa, joka ei saanut yösijaa.

Kunnia kunnialliselle vainajalle.

Muiluttamaan lähdössä.

Eräs lehtemme ystävä on meille lähettänyt ylläolevan kuvan. Julkaisemme sen näin Vapunpäivän kunniaksi. Pienestä sitä alkaa pitää.

Löytyisikö

Sinimustan lukijoissa semmoista säästäjää, joka voisi lainata ensimäisiä kiinnityksiä vastaan Smk. 140,000 8 % vuotuisella korolla. Lyhennystä voidaan suorittaa vuosittain 10—12 tuhanteen Smk:aan lainan antajan halutessa. Kiinnityksien yhteinen palovakuutus 238,000 Smk. Vastauksia pyydetään lähettäm. 2 viikon aikana t.l. toimistoon nimim: Lainan ottaja.

Muiluttajan kuvakirjasta

Kuritushuonetta ja kukkasia

Alavutelaiset muiluttajat. Oikealla asianajaja, varat. Pöytäniemi.

Meitä muiluttajia arvostellaan ja palkitaan tällä helkellä kolmelta eri näkökannalta katsoen:

1) Rikollisina, palkintona ehdollista kuritushuonetta tai vankeutta.

2) Sankareina, palkintona kukkasia ja puheita.

3) Tavallisina Suomen miehinä, jotka olemme tehneet sen, mitä meidän on tehdä pitänytkin, ja josta palkintona on hyvä ja rauhallinen omatunto.

Ensimäisen kaltaisen arvostelun saamme oikeusistuimilta, lienentävänä asianhaarana isänmaalliset motiivit, kommunisteilta ja puolikommunisteilta (lue sosialisteilta), ilman lieventäviä asianhaaroja, sekä vaaleanpunaisilta, itätuulen lämmittämiltä „porvaris"-lehdiltä ja heidän kannattajiltaan, heikosti lieventävänä asianhaarana se, että muka varsinaiset rikolliset, ne „hämäräperäiset henkilöt" ovat vetäytyneet sivuun ja jättäneet meidät puoliviattomat, „narratut", niinkuin herra Kenonen sanoisi, kyyditystyöläiset oikeuksien käsiin.

Tälle ryhmälle emme oikeastaan osaa sanoa yhtään mitään, osan heistä ymmärrämme, osaa emme. Oikeusistuimia emme arvostele. Kommunistit ja sosialistit ovat vihollisiamme; tietysti heillä on oikeus vastustaa ja haukkua meitä. Ja ne kolmannet, tekisi mieli sanoa, ovat saaneet määräyksen. Miten muuten selitämme sen, että eräät kansalaiset, joille isänmaan asia on täysin selvä, yhtäkkiä kääntävät selkänsä liikkeellemme, vaikka vielä tänäkin päivänä hyväksyvät sen täydellisesti, ja selitykseksi vain ilmoittavat, „että minä olen sen nyt niin päättänyt enkä halua selittää syytä", jota kaiken todennäköisyyden mukaan olisikin paha selittää.

Ja sitten se toinen ryhmä: Tämä käsitys on jo hyvin yleinen kansamme keskuudessa. Tulin sen huomaamaan hiljattain joutuessani käymään eräillä muilutuskäräjillä Etelä-Suomessa.

Meitä juhlittiin kuin olisimme täyttäneet vähintäin 60 vuotta, juhlista, puheista ja eläköönhuudoista ei tahtonut loppuakaan tulla. Useilla asemilla palatessamme ventovieraat ihmiset tulivat puristamaan käsiämme ja keskustelemaan kanssamme. En tiedä, mistä he meidät tunsivat, jotkut sanoivat kuulleensa radiosta ja arvanneensa.

Ja nyt omassa pitäjässämme käsiteltäessä Työn Äänen taloudenhoitaja Mikko Järvisen huvimatkoja tuottivat Alavuden naiset meille yllätyksen tuomalla kukkia. Mutta antakaamme puheenvuoro jyväskyläläiselle Työn Voimalle (ent. Sorretun Voima), se osaa näistä asioista puhua laillisempaa kieltä kuin me. Se kirjoittaa 15. 4. —31 m.m. „Kuvaavaa porvaripiiriemme käsitykselle rikollisuudesta on, että heti oikeuden annettua päätöksensä, kukittivat Alavuden rouvat ja neitoset rikolliset ja heidän asianajajansa".

Niinpä niin. Ja tämä toistuu ympäri maan. Milloin kukitusta, milloin erikoisia juhlia, milloin isänmaallisia lauluja, mitä kulloinkin hyvä tahto mielenilmaisuksi keksii. Me olemme näistä huomaavaisuuksista enemmän kuin kiitollisia, mutta me tunnemme, että todellisuudessa emme ole niitä ansainneet, sillä me kuitenkin kuulumme siihen kolmanteen ryhmään tavallisia Suomen miehiä, jotka olemme tehneet vain velvollisuutemme ja teemme sen vastakin, jos asiat niin vaativat. Isänmaalliset suomalaiset, älkää pitäkö meitä rikollisina, älkää sankareina, vaan aktivisteina, jotka eivät muutu, kuritettiin heitä tai kukitettiin. Sillä päämäärä on selvä!

Y k s i y h d e k s ä s t ä.

Kommunistien ihannemaasta

Ihanneyhteiskuntansa säilyttämiseksi ovat Venäjän kommunistit uhranneet paljon. Ja onhan heidän valtansa säilynytkin, mutta millaiset ovat olot olleet? Koko vallankumouksen ajan ovat Venäjän talonpojat ja työläiset, harmaahapsisesta vanhuksesta pienimpään kapalolapseen asti, nähneet nälkää, kärsineet vilua ja alastomuutta. Mutta kommunistit saarnaavat yhä vain „rauhaa“ ja kehoittavat kärsivällisyyteen, sillä „työtä tekevien etu vaatii sitä„. Venäjästä ei saa tehdä porvarillista tasavaltaa, sanovat he, sillä porvarivallan maassa on muka työläisillä ja talonpojilla huonommat olot kuin kommunistisessa maassa.

Millaiset ovat olot tässä kommunistien kehumassa esimerkiksi kelpaavassa maassa, jossa työväen omat pääjehut ovat asioita hoitamassa voiden muka valvoa koko suuren Venäjän työväenluokan ja talonpojan etuja? Ne ovat tällä haavaa kurjat, vielä kurjemmat kuin vallankumousvuosina. Kommunistilehdet eivät uskalla kirjoittaa totuuksia paratiisistaan. Ne tyytyvät tällä kertaa vain yksinkertaisesti toteamaan, että kymmeniä ihmisiä päivittäin lopettaa päivänsä joko kehnon vaatetuksen tai leivän puutteessa.

Raskaimpana on viime aikoina Venäjän talonpojan harteita painanut armoton ryöstö ja pakollinen kollektiivitalouksiin liittyminen. Kautta Venäjän takavarikoidaan talonpojilta kaikki omaisuus, taloudellinen ahdinkotila käy mahdottomaksi ja toivottomuus valtaa väestön mielialan. Varmat yksityiskohtaiset tiedot kertovat, että talonpojilta on otettu esim. elintarpeet niin tarkkaan, ettei ruoka-annostakaan ole jätetty. Ryöstetyt tavarat kootaan yksiin paikkoihin bolsheviikkien varastoihin, mistä niitä jaetaan nälkäisille neuvostovirkailijoille ja loput tehdastyöläisten ruuaksi. Armottomampaa taloudellista sortoa ei milloinkaan ole Venäjällä tapahtunut, kymmentä vuottakaan sitten, jolloin aivan julkisesti harjoitettiin kaiken mahdollisen tavaran ryöstöä: vietiin viljat, otettiin elukat, takavarikoitiin vaatetus- ja taloustavarat.

Rinnan taloudellisen ryöstön kanssa heiluu punainen luuta siveellisyyden ja vanhojen tapojen nujertamiseksi. Kirkko ja uskonto on Venäjällä joutunut ankaran häpäisyn kohteeksi. On perustettu n.k. järjestönuorten osastoja ja punanurkkia, jotka panevat toimeen iltamia, kokouksia ja tanssiaisia kirkoissa, esittäen niissä räikeätä uskonnonvastaista ohjelmaa ja häväisten Venäjän kansan uskonnollisia tunteita. Kaikki papit ovat joutuneet ahdistelun ja törkeän pilkan kohteeksi. Tästä on ollut seurauksena, että nuorison elämä on taantunut ja turtunut. Kevytmielinen elämä: juopottelu, väkivaltaisuus, viha, eripuraisuus ja n.s. aborttisuoritukset versovat hirvittävänä rikkaruohona Venäjän nuorisossa. Kaiken tämän lisäksi ovat monet kymmenet miljoonat viattomat ihmiset avuttomina ja turvattomina joutuneet viettämään unettomia öitä kommunistien holhouksen alaisina „neuvostoparatiisissa.“ Tuhannet ja taas tuhannet kansalaiset viruvat nälkäisinä, likaisina, ryysyisinä ja raadeltuina kommunistien telkitsemissä kylmissä ja likaisissa vankikopeissa. Heitä on rääkätty ja tapettu.

Venäjän talonpojat ja työläiset ovat olleet sokeita sekä vallankumouksen edellä että sen jälkeen. He uskoivat vallankumouksen jälkeen hallitusohjakset niiden lurjusten käsiin, jotka ovat saattaneet heidät suurempaan kurjuuteen kuin koskaan tsaarin aikainen valta. Mutta ei kai Venäjänkään talonpoika ja työläinen ole sentään niin tyhmä, että hän ei tietäisi, mitä hän tekee, kunhan hän vain saa täyden tiedon kurjuuden syistä ja täysin kokee sen seuraukset. Kommunistien paratiisi-humpuuki ei enää vetele kovinkaan pitkälle. On vain ajankysymys, milloin yhä lisääntyvä kurjuus ja orjuus, puute ja hätä on ajava Venäjän talonpojat ja työläiset yhteen lopettamaan kommunistien hulikaanijärjestelmän.

I. I—la.

Muiluttajien laulu

— Vuosimuisto —

Suomenlahden tällä puolla
on nyt kotimaamme.
Mutta vasta Venäjällä,
oman kodon saamme.

Täällä on kuin Asserilla
aika lyhyt meillä.
Siellä ilo loppumaton
niinkuin lenineillä.

Täällä pomot hallitsee
ja kulta pussin täyttää.
Siellä herrat vapisee,
kun työmies jöötä näyttää.

Sinne toivon siivillä
jo sydän pieni lennä.
Siellä kun on Asserikin,
sinne tahdon mennä.

L.

Kaksi eri asiaa

Nykyisin, kun Inkeri on joutunut suureen hätään, ei avustustoiminta ole läheskään yhtä tarmokasta kuin muistan eräässä tapauksessa olleen.

Neuvostolassa oli vangittu vain 10 juutalaista rabbinia. Sen johdosta nostettiin mahdoton häly ja poru. Koko maailma aina Ameriikkaa myöten nousi vaatimaan näitten 10 juutalaisen papin vapauttamista ja nehän vapautettiin.

Mutta nyt, kun tuhansia heimoveljiämme lastataan kuin nautoja vaunuihin ja siirretään pois kotikonnuiltaan tuntemattomuuteen, niin koko maailma on hiljaa ja vaiti.

Kysymyksessähän on kaksi eri asiaa. 10 juutalaista merkitsee enemmän yhteiskunnalle kuin tuhannet inkeriläiset. Ja sentähden maailma on niin äänetön.

Eikö olekin kummallista tämä maailman meno?

L.

Hymyilkää, L.L:n miehet

niille piiskaniskuille, joilla puoluelehdistö on jo pitkän aikaa sivallellut ja nykyisinkin sivaltelee Lapuan Liikkeen kannattajia. Kautta maan, kaikissa sen kolkissa on L.L:n miehiä ja naisia. Niitä on kaikkiin eri porvarillisiin puolueihin lukeutuvien keskuudessa, joten voidaan sanoa, että koko Suomen isänmaallinen kansa on sama kuin L.L. Siksipä tohtiikin matkamies, joutukoonpa hän millaiseen taloon tahansa, ottaa puheeksi L.L:n aikaansaannokset. Olen joutunut taloihin, joihin on tullut eri puolueita kannattavia lehtiä, ja melkein poikkeuksetta asioista vakavasti puheen tullen on näissä ymmärretty antaa arvo L.L:n saavutuksille. Usein kuulee lausuttavan, että puoluelehdet luulevat kansan yhäkin olevan niin tietämättömän, ettei se osaa arvostella mainittujen lehtien kavalaa kielenkäyttöä, jolla ei ole muuta tarkoitusta kuin sekoittaa selviä asioita ja huumata herkkähermoiset. Mutta tuo huitominen, tuo L.L:n kannattajiin kohdistuva solvaaminen menee useinkin hukkaan aikaansaamatta luuloteltua tarkoitusta. Se päinvastoin seuloo ja karistelee pelkurit, sinne tänne heilujat pois liikkeen kannattajien riveistä, ja se on hyvä juttu se. Miksi? Siksi, että sen raskaan hetken tullen, jolloin isänmaa vaatii meiltä kaikki, emme ole tietoisia ainoastaan vastustajistamme, vaan myöskin niistä, joihin emme voi enää luottaa. Parempi on, että he kieltävät meidät ennen kuin kukko kolmannen kerran laulaa, sillä kyllä niitä kieltäjä-Pietareita löytyy vielä silloinkin. Tässä muistuu mieleeni eräs opettaja-kirjailija, jonka teoksia ja edesottamisia ennen ihailimme ja johon luotimme miehisenä miehenä. Mutta nykyisin tiedämme, ettei hän enää pystyisi sellaiseen kuin ennen, sillä hänellä on nyt arka mieli, ja paremmat mammonansaantimahdollisuudet ovat kasvattaneet hänestä miehentapaisen, joka ei vaistoa enää itsepuolustusaatetta laajakantoisemmin, koko kansan kannalta katsottuna, vaan vaistoaa sen hyvinkin tarkasti yksilönä, omia hyviä tulomahdollisuuksiaan silmällä pitäen. Eikö ole hyvä, että tällaiset seikat selviävät L.L:n kannattajille! Nämä tuntuvat aluksi pettymyksiltä, mutta lopuksi ovatkin ne voittoja, eikähän mitään voittoja saavuteta ilman menetystä, ilman etteivät rivit silloin tällöin harvenisi.

Komeita olivat kommunistien puheet ennen sitä hetkeä, jolloin he menivät Lapualle punaisia paitojaan ja Moskovan merkkejään näyttelemään. He sanoivat suoraan, että he tahtovat näyttää koko Suomelle, kuinka lapualaisetkin vaikenevat heidän edessään, ja »kun lapualaiset vaikenevat, niin muu Suomi ei tohdi silloin hiiskua sanaakaan«. He olivat mielestään jo tarpeeksi Juudas-suudelmillaan pettäneet ja saaneet monet sanomalehtimiehetkin n.s. surun sanomien toimittajiksi. Isänmaallinen kansa alkoi vaistota tämän, ja siksi kommunisteille tuli kiire. He tahtoivat ennen sitä suurrynnistystään antaa iskun Suomen sydämeen, jonka he tiesivät sykkivän Pohjanmaalla. Entä jos lapualaiset olisivat vaienneet? Ajatelkaapa, missä asemassa nyt oltaisiin. — Siksipä Suomen kansa, sen isät ja äidit ovat monta kertaa antaneet siunauksensa niille Lapuan miehille, jotka silloin uskalsivat astua esiin ja näyttää noille riivaajille, ketä he tulivat pistämään. Koko kansamme isänmaallinen aines silloin aivan kuin havahtui eloon, sen sydän sykähti jälleen isänmaalle. Olihan kommunistien menettely vieraan vallan merkeissä julkinen maankavallus. Olivathan heidän puheensa julkista Jumalan pikkaa. Silloin te, lapualaiset, astuitte esiin ja lausuitte: näillä lakeuksilla ei pilkata Jumalaa, eikä häpäistä sitä maata, jonka Jumala on meille antanut. Senpätähden, L.L:n miehet, jos teitä tästä teostanne syytetään ja parjataan, niin muistakaa suuren Mestarimme sanoja: »Enemmän tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä« ja myös seuraavia sauoja: »Jos nämä vaikenevat, niin kivien pitää huutaman«. Ja totisesti, jos L.L:n miehetkin vielä vaikenevat, niin silloin saisivat jo Suomen maakamaran kivetkin huutaa meille syyttävästi ja muistuttaa meitä Juudas Iskariotin penningeistä ja petoksesta, sillä olisimmehan silloin leväperäisyydellämme antaneet alttiiksi kaiken ja olleet riivaajien kanssa myymässä sitä maata, jonka jokaista peltotilkkua kostuttavat esi-isiemme hikihelmet ja heidän raskaina hetkinänsä vuodattamat kyyneleet, vieläpä heidän verensäkin. Vaikenemisellamme olisimme tunnoistamme tukahduttaneet ne esi-äitiemme kohti korkeuksia kohonneet monet rukoukset, jotka he maataan puolustamaan lähteneiden puolisoittensa ja poikiensa puolesta pienten lastensa kanssa polvistuneina Kaikkivaltiaan edessä ovat raskain mielin, työn uuvuttamina ja elatusmurheiden murtamina, Jumalan luo lähettäneet.

Antakaamme siis parjausaaltojen vyöryä ylitsemme. Antakaa heikkojen paljastaa itsensä, antakaa kyttien astua esiin, sillä silloin on niitä paljon helpompi vastustaa. Oma suu on ennenkin ollut tikanpojan surma, ja se pitää edelleen paikkansa. Haukkumisillaan ja alakerturien valheellisilla jutuilla harventavat puoluelehdet kannattajamääräänsä vähin erin samalla kun L. L. kasvaa miehisistä miehistä ja todellisista Suomen naisista, jotka aina muistavat Eino Leinon varoittavat sanat: »Moskova pettää, on pettänyt ennen ja pettävi tuhansien vuosien mennen«.

Rintamamies.

Lapua 1931, Lapuan Kirjapaino